

[Helge Nielsen.]

parti var med til at opfordre den daværende minister til at fremsætte forslag om forhøjede dagpenge, forslag, som vi altså ikke har set endnu. Vi har disse ting i et andet udvalg, der arbejder med dem efter et lovforslag, der er fremsat her i salen, og derfor har vi ikke taget det med her. Vi har koncentreret vort forslag til i første omgang at omfatte sygeforsikringsloven og ulykkesforsikringsloven.

Det er mit partis principielle opfattelse, at disse ydelser skal udgøre en egentlig erstatning. Det er vor principielle opfattelse, at målet, sigtet, må være de 100 pct., men vi erkender, at der på nuværende tidspunkt måske er mere rigtighed, mere saglighed i, og vi havde også håbet større mulighed for at samle flertal omkring de 9/10. Jeg forstår ikke den skepsis, der fra nogle sider er kommet til udtryk her. Jeg vil sige, som også hr. Kurt Brauer gav udtryk for, at man har jo ikke den samme skepsis, når det drejer sig om tjenestemænd, funktionærer, grupper, der helt naturligt har fuld dækning under sygdom.

Vi har gennem de senere år fået gode forbedringer af de her nævnte love, men det er alligevel vor opfattelse, mit partis opfattelse, at tiden er inde til yderligere forbedring. Selv om man afventer kommissionsarbejdet, vil jeg henholde mig til det, der blev sagt af daværende socialminister Bundvad omkring kommissionens nedsættelse, at det måtte ikke medføre nogen social pause, og selv om der er mange principper, som vi måske skulle drøfte, synes jeg ikke, man af den grund bør afholde sig fra en forhøjelse af dagpengesatserne.

Jeg vil også give hr. Valbak helt ret i, at selv om man har opbrugt sine sygedagpenge, er det sådan, at man fortsat skal have ydelse, blot fra en anden kasse, og så er der ikke her tale om, at udgifterne stiger. Måske stiger de noget, men det er da i hvert fald ikke en nettostigning.

Vi har i bemærkningerne til forslaget gjort os nogle tanker omkring finansierin-

gen. Vi har givet udtryk for, at gennemførelsen af de foreslåede forbedringer ikke nødvendiggjorde ændringer i udgifternes fordeling. Men jeg vil da gerne sige, at vi fra mit partis side er meget villige til i et kommende udvalgsarbejde at drøfte andre finansieringsformer og ikke mindst drøfte en ordning, hvorefter det bliver staten, der går ind i billedet og overtager en væsentlig større part, end det nu er tilfældet. Jeg har erfaret, at det af os stillede forslag fra arbejdsgiverside er bragt ind i overenskomstforhandlingerne, og finder dette helt urimeligt. Som sagt ser vi meget gerne, at staten, ligesom det er tilfældet i en række andre lande, overtager en større part af udgifterne til disse ydelser. Der er jo lande, hvor staten helt og fuldt finansierer de sociale ydelser.

Med hensyn til ulykkesforsikringsloven skal jeg tilføje, at jeg meget gerne ser, at administrationen flyttes fra de private forsikringsselskaber — jeg mener, det er en forældet ordning — over til en statsinstitution på linje med arbejdsløshedsforsikringen. Vi vil også se på dette spørgsmål i et kommende udvalgsarbejde.

Jeg har givet udtryk for nogle af de tanker, vi har, som supplement til det, der er sagt, og jeg har også hermed prøvet at besvare en del af spørgsmålene.

Man har spurgt, hvorfor netop lige de 90 pct. er blevet nævnt. Jeg kan bare sige, at jeg betragter det som en god forbedring af det nugældende, uden at jeg dermed vil anerkende, at det er slutstenen i dette spørgsmål.

Hr. P. E. Eriksen har også været inde på spørgsmålet om en rimelig dækning, men jeg har hverken fra hr. P. E. Eriksen eller fra socialministeren fået nogen egentlig orientering om, hvad man fra den side mener er en egentlig erstatning. Vi har dog fra vor side sagt, at en egentlig erstatning, ja, det er vel 100 pct., men vi er klar til i øjeblikket at arbejde på at få gennemført 90 pct. Jeg ville egentlig gerne vide, hvor meget man vil gå med til på